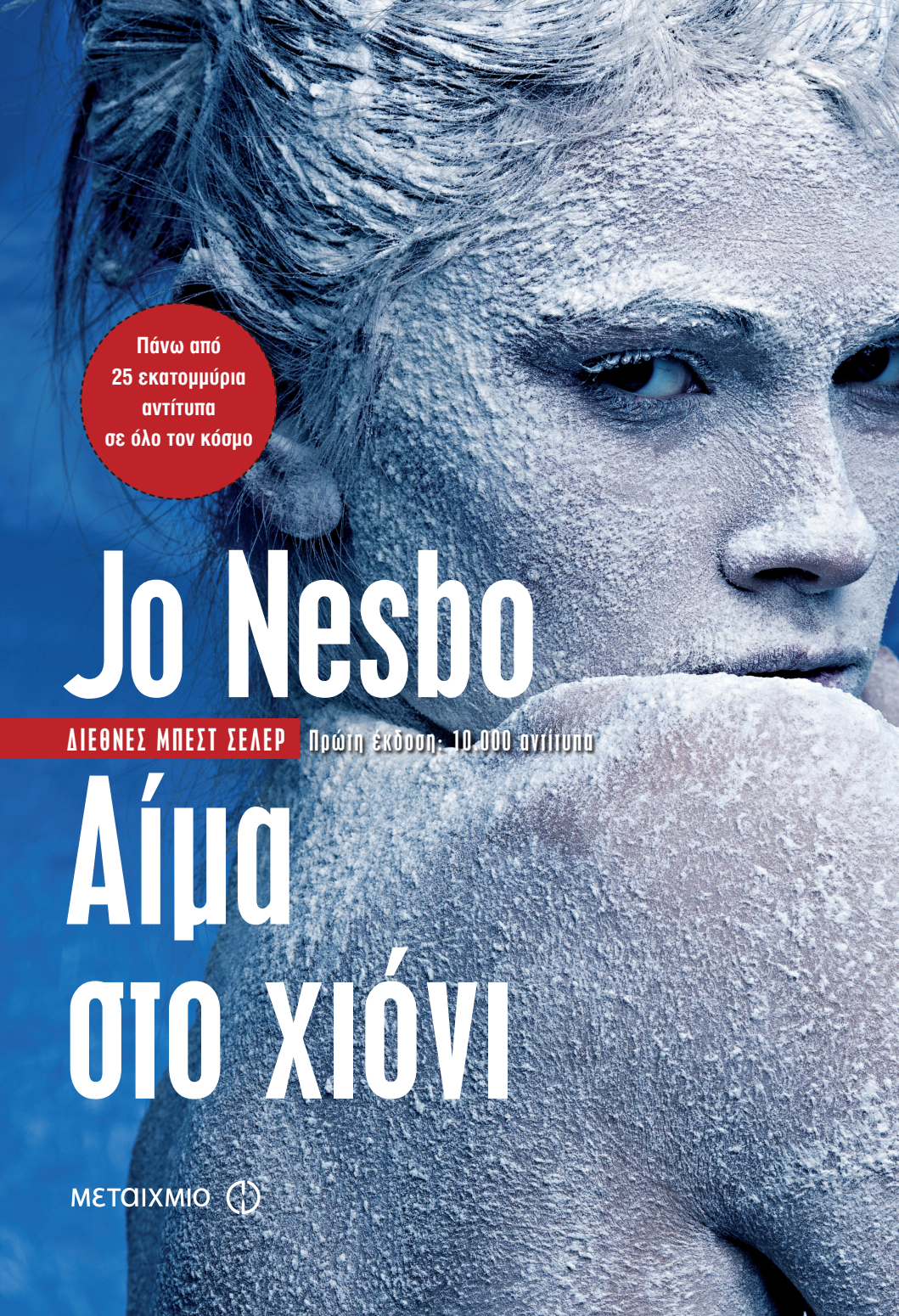

Πάνω από
25 εκατομμύρια
αντίτυπα
σε όλο τον κόσμο

Jo Nesbo

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Πρώτη έκδοση: 10.000 αντίτυπα

Αίμα στο χιόνι

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Χιόνι απαλό σαν βαμβάκι χόρευε κάτω απ' τους φανοστάτες του δρόμου. Μια πάνω, μια κάτω, χωρίς σκοπό, αφήνοντας να το παρασέρνει ο διαβολεμένος παγερός άνεμος που ερχόταν με ορμή από το μεγάλο σκοτάδι του φιόρδ του Όσλο. Μαζί στροβιλίζονταν χιόνι και άνεμος, γύρω γύρω στο σκοτάδι ανάμεσα στις μεγάλες αποθήκες στην αποβάθρα του λιμανιού, που ήταν όλες κλειστές για τη νύχτα. Όσπου ο άνεμος βαριόταν τον χορό και παρατούσε την ντάμα του δίπλα στον τοίχο. Εκεί το ξερό, ανεμοδαρμένο χιόνι καταστάλαζε γύρω από τα παπούτσια του άντρα που είχα μόλις πυροβολήσει στο στήθος και στον λαιμό.

Αίμα έσταζε πάνω στο χιόνι από το κάτω μέρος του πουκαμίσου του. Δεν ξέρω πολλά για το χιόνι –για τίποτε δεν ξέρω πολλά, εδώ που τα λέμε–, αλλά έχω διαβάσει ότι οι κρύσταλλοι που σχηματίζονται όταν το χιόνι είναι πάρα πολύ παγωμένο είναι εντελώς διαφο-

ρετικοί από τις χοντρές νιφάδες ή από το υγρό χιόνι ή από το άλλο, το τριζάτο. Και ότι στη μορφή των κυρστάλλων και στην ξηρότητα του χιονιού οφείλεται το ότι η αιμοσφαιρίνη του αίματος διατηρεί το ζωντανό κόκκινο χρώμα της. Όπως και να 'χει, το αίμα πίσω από το κορμί του άντρα μου έφερε στον νου βασιλικό μανδύα, ολοπόρφυρο, με ένα λευκό ρέλι από ερμίνα, όπως στις ζωγραφιές σ' εκείνο το βιβλίο με τα λαϊκά νορβηγικά παραμύθια που μου διάβαζε η μητέρα μου. Της άρεσαν οι βασιλιάδες και τα παραμύθια. Ίσως γι' αυτό μου έδωσε κι εμένα βασιλικό όνομα.

Η *Evening Post* έγραφε πως, αν συνεχιζόταν αυτό το κρύο ως την Πρωτοχρονιά, το 1977 θα ήταν η ψυχρότερη χρονιά μετά τον πόλεμο και ότι θα τη θυμόμασταν σαν το ξεκίνημα της νέας εποχής των παγετώνων που οι επιστήμονες προέβλεπαν καιρό τώρα. Ξέρω κι εγώ; Εγώ το μόνο που ήξερα ήταν ότι ο άντρας που στεκόταν απέναντί μου θα πέθαινε από στιγμή σε στιγμή. Φαινόταν από το πώς έτρεμε το κορμί του. Ήταν ένας από τους άντρες του Ψάρα. Δεν είχα τίποτα προσωπικό εναντίον του. Αυτό του είπα πριν σωριαστεί αφήνοντας μια μεγάλη κόκκινη μουτζούρα πάνω στον τοίχο. Αν πάντως με πυροβολήσουν εμένα ποτέ, θα προτιμούσα να ήταν κάτι προσωπικό. Δεν το είπα από φόβο μην έρθει μετά και με κυνηγάει το φάντασμά του – δεν πιστεύω στα

φραντάσματα. Απλώς δεν βρήκα κάτι άλλο να πω. Προφανώς, θα μπορούσα να είχα κρατήσει κλειστό το στόμα μου. Άλλωστε, αυτό κάνω συνήθως. Άρα κάτι πρέπει να με έκανε να γίνω τόσο ομιλητικός ξαφνικά. Ίσως επειδή ήταν παραμονές Χριστουγέννων. Λένε πως τα Χριστούγεννα υποτίθεται ότι φέρνουν πιο κοντά τους ανθρώπους. Ξέρω κι εγώ;

Νόμιζα πως το αίμα θα πάγωνε πάνω στο χιόνι και θα έμενε εκεί σαν κρούστα. Όμως όχι, το χιόνι ρουφούσε το αίμα που έτρεχε, το τραβούσε κάτω από την επιφάνεια και το εξαφάνιζε, σαν να το μάζευε κάπου μήπως και χρειαστεί σε κάτι αργότερα. Καθώς γύριζα σπίτι, φραντάστηκα έναν χιονάνθρωπο να ανασταίνεται από τον σωρό του χιονιού, με κατακόκκινες φλέβες να φαίνονται καθαρά κάτω από το νεκρικά λευκό δέρμα από πάγο.

Γυρνώντας προς το διαμέρισμά μου τηλεφώνησα στον Ντάνιελ Χόφμαν από έναν τηλεφωνικό θάλαμο για να του πω ότι η δουλειά είχε γίνει.

Ο Χόφμαν είπε εντάξει. Όπως συνήθως, δεν ρώτησε τίποτε. Ή είχε μάθει να με εμπιστεύεται αυτά τα τέσσερα χρόνια που καθάριζα γι' αυτόν ή απλώς δεν ήθελε να ξέρει τίποτε. Αφού είχε γίνει η δουλειά, γιατί να σκοτιστεί κάποιος σαν αυτόν με τέτοια πράγματα, αφού γι' αυτό πλήρωνε εξάλλου, για να έχει λιγότερα προ-

βλήματα. Μου είπε να περάσω από το γραφείο του την άλλη μέρα – είχε καινούργια δουλειά για μένα, είπε.

«Καινούργια δουλειά;» ρώτησα και η καρδιά μου έχασε έναν χτύπο.

«Ναι» είπε ο Χόφμαν. «Όπως λέμε καινούργια παραγγελία».

«Α, εντάξει».

Έκλεισα το τηλέφωνο ανακουφισμένος. Γιατί εγώ μόνο παραγγελίες εκτελώ, εδώ που τα λέμε. Δεν είμαι ικανός σχεδόν για τίποτε άλλο.

Για τα εξής τέσσερα πράγματα δεν κάνω σίγουρα. Για οδηγός σε όχημα διαφυγής. Μπορώ να οδηγήσω γρήγορα, κανένα πρόβλημα. Αλλά δεν μπορώ να οδηγήσω περνώντας απαρατήρητος και όποιος οδηγεί αυτοκίνητο διαφυγής πρέπει να είναι καλός και στα δυο. Να μπορεί και να οδηγεί έτσι που να μην ξεχωρίζει καθόλου από όλα τα άλλα αμάξια στον δρόμο. Εγώ κι άλλοι δύο καταλήξαμε στη φυλακή επειδή εγώ δεν ήξερα να οδηγώ περνώντας απαρατήρητος. Είχα τρέξει σαν διάβολος, μια από δασικούς δρόμους, μια από κεντρικούς, και μας είχαν χάσει από ώρα αυτοί που μας κυνηγούσαν. Θέλαμε μόνο λίγα χιλιόμετρα ως τα σουηδικά σύνορα. Είχα κόψει ταχύτητα και οδηγούσα αργά, σταθερά και νόμιμα, σαν παππούς σε κυριακάτικη εκδρομή. Και όμως, μας σταμάτησε περιπολικό. Μετά αυτοί είπαν πως δεν

είχαν ιδέα ότι το όχημα είχε χρησιμοποιηθεί σε ληστεία και ότι εγώ ούτε έτρεχα ούτε είχα κάνει καμιά παράβαση του κώδικα οδικής κυκλοφορίας. Είπαν ότι ήταν ο τρόπος που οδηγούσα. Ανάθεμα αν κατάλαβα τι εννοούσαν, αλλά είπαν ότι ήταν ύποπτος.

Δεν κάνω για ένοπλες ληστείες. Έχω διαβάσει ότι πάνω από τους μισούς υπαλλήλους τραπεζών που ζουν την εμπειρία μιας ένοπλης ληστείας καταλήγουν με ψυχολογικά προβλήματα, μερικοί για όλη την υπόλοιπη ζωή τους. Δεν ξέρω γιατί, αλλά ο γέρος που καθόταν στο ταμείο όταν μπήκαμε στο ταχυδρομείο ήθελε σώνει και καλά να αποκτήσει ψυχολογικά προβλήματα. Σωριάστηκε χάμω, μόνο και μόνο επειδή η κάννη του όπλου μου σημάδευε προς το μέρος του γενικώς και αορίστως. Την άλλη μέρα είδα στην εφημερίδα ότι νοσηλεύόταν, λέει, με σοβαρό ψυχολογικό πρόβλημα. Σιγά τη διάγνωση, αλλά, όπως και να 'χει, τα ψυχολογικά προβλήματα κανέναν δεν τα θέλει. Πήγα και τον είδα στο νοσοκομείο. Δεν με αναγνώρισε, φυσικά – φορούσα μάσκα Αϊ-Βασίλη στο ταχυδρομείο. (Η τέλεια μεταμφίεση. Κανείς δεν ρίχνει δεύτερη ματιά σε τρεις τύπους με στολές Αϊ-Βασίλη που βγαίνουν με τρεις σάκους από το ταχυδρομείο μες στην κοσμοπλημμύρα των ανθρώπων που κάνουν τα χριστουγεννιάτικα ψώνια τους.) Στάθηκα στην είσοδο της πτέρυγας και τον κοίταξα από μακριά. Διάβαζε

την *Ταξική Πάλη*, την κομμουνιστική εφημερίδα. Όχι πως έχω κάτι εναντίον των κομμουνιστών προσωπικά. Εντάξει, ίσως έχω. Αλλά δεν θέλω να έχω κάτι εναντίον του κάθε κομμουνιστή προσωπικά, απλώς πιστεύω ότι κάνουν λάθος. Γι' αυτό ένιωσα λιγάκι ένοχος όταν αισθάνθηκα πολύ καλύτερα επειδή ο τύπος διάβαζε την *Ταξική Πάλη*. Σίγουρα έχει μεγάλη διαφορά το λίγο ένοχος από το πολύ ένοχος. Και, όπως είπα, αισθάνθηκα πολύ καλύτερα. Αλλά σταμάτησα τις ένοπλες ληστείες. Στο κάτω κάτω, ποιος μου εγγυάται πως και ο επόμενος θα είναι κομμουνιστής;

Δεν μπορώ τα ναρκωτικά, αυτό είναι το τρίτο. Απλώς δεν τα μπορώ. Δεν είναι ότι δεν μπορώ να ζορίσω για λεφτά αυτούς που χρωστάνε στα αφεντικά μου. Οι ναρκομανείς φταίνε μόνο οι ίδιοι για το χάλι τους και κανένας άλλος και, κατά τη γνώμη μου, οι άνθρωποι πρέπει να πληρώνουν τα λάθη τους, τελεία και παύλα. Το πρόβλημα είναι ότι εγώ είμαι αδύναμος χαρακτήρας και ευαίσθητος, έτσι το είχε πει κάποτε η μαμά μου. Νομίζω ότι έβλεπε τον εαυτό της σ' εμένα. Όπως και να 'χει, καλό είναι να μένω μακριά από ουσίες. Όπως και η μάνα μου, είμαι από τους ανθρώπους που φάχνουν κάτι για να υποταχθούν. Μια θρησκεία, το πρότυπο του μεγάλου αδερφού, ένα αφεντικό. Πιοτό και ναρκωτικά. Άσε που δεν μπορώ να κάνω πράξεις, ούτε ως το δέκα

δεν καταφέρνω να μετρήσω χωρίς να το χάσω. Που είναι βλακεία αν πρόκειται να πας να πουλήσεις πρέζα ή να μαζέψεις χρέη – ο καθένας το καταλαβαίνει.

Λοιπόν. Το τελευταίο. Πορνεία. Τα ίδια κι εδώ. Δεν έχω πρόβλημα οι γυναίκες να βγάζουν λεφτά με όποιον τρόπο θέλουν, ούτε αν κάποιος –εγώ, ας πούμε– τους παίρνει το ένα τρίτο απ’ αυτά που βγάζουν για να φροντίζει τα πράγματα ώστε αυτές να ασχολούνται μόνο με τη δουλειά τους. Ένας καλός νταβατζής αξίζει μέχρι και την τελευταία κορόνα που κερδίζει, πάντα το πίστευα. Το πρόβλημα είναι ότι ερωτεύομαι εύκολα και παύω να το βλέπω επαγγελματικά το ζήτημα. Άσε που δεν μπορώ να ταρακουνήσω, να δείρω ή να απειλήσω γυναίκα, είμαι δεν είμαι ερωτευμένος μαζί της. Ίσως έχει να κάνει με τη μάνα μου, ξέρω κι εγώ; Ίσως γι’ αυτό δεν αντέχω να βλέπω άλλους να δέρονουν γυναίκες. Κάτι παθαίνω. Πάρε παράδειγμα τη Μαρία. Κωφάλαλη και κουτσή. Δεν ξέρω αν αυτά πάνε πακέτο –μάλλον όχι–, αλλά είναι κάπως σαν να σου πέφτει κακό χαρτί στην αρχή και μετά να σου έρχονται όλα τα άσχημα φύλλα. Ίσως γι’ αυτό η Μαρία κατέληξε μ’ εκείνο το ηλίθιο πρεζόνι. Ο τύπος είχε ωραίο γαλλικό όνομα, Μιριέλ, αλλά χρωστούσε στον Χόφμαν δεκατρείς χιλιάδες κορόνες για πρέζα. Εγώ τη Μαρία την πρωτοείδα ένα βράδυ, όταν ο Πίνε, ο αρχινταβατζής του Χόφμαν, μου

έδειξε ένα κορίτσι με χειροποίητη πλεχτή ζακέτα και τα μαλλιά πιασμένα κότσο σαν να είχε μόλις βγει από το κατηχητικό. Καθόταν και έκλαιγε στα σκαλοπάτια του Ριντερχάλεν και ο Πίνε μού είπε πως θα ξεπλήρωνε αυτή το χρέος του φίλου της σε είδος. Σκέφτηκα να την ξεκινήσουμε με το μαλακό, μόνο δουλειά με το χέρι για αρχή. Αλλά αυτή πετάχτηκε έξω απ' το πρώτο αυτοκίνητο που την πήρε προτού περάσουν ούτε δέκα δευτερόλεπτα. Και πλάνταξε στο κλάμα όσο της φώναζε ο Πίνε. Που μπορεί να νόμιζε ότι η Μαρία θα άκουγε αν ούρλιαζε πάνω στ' αυτί της. Ίσως αυτό να έφταιξε. Οι φωνές. Και η μάνα μου. Όπως και να 'χει, μου την έδωσε και, ενώ είχα καταλάβει ότι ο Πίνε ήθελε απλώς να της το χώσει στο κεφάλι με ηχητικά κύματα μεγάλης έντασης, τον πλάκωσα στο ξύλο – το ίδιο μου το αφεντικό. Έστερα πήγα τη Μαρία σε ένα διαμέρισμα που ήξερα ότι ήταν άδειο και μετά πήγα και είπα στον Χόφμαν ότι δεν κάνω ούτε για νταβατζής.

Αλλά ο Χόφμαν μού είπε –και συμφώνησα μαζί του– ότι δεν γίνεται να αφήνει να τη γλιτώνουν διάφοροι χωρίς να ξεπληρώνουν τα χρέη τους, γιατί αυτά τα πράγματα διαδίδονται αμέσως και θα τα μάθαιναν και άλλοι, πιο σημαντικοί πελάτες. Έτσι, ξέροντας πως ο Πίνε και ο Χόφμαν δεν θα άφηναν ήσυχο το κορίτσι, αφού είχε κάνει τη βλακεία να αναλάβει αυτή το χρέος του φίλου

της, πήγα και έψαξα στην πιάτσα μέχρι που βρήκα τελικά τον Γάλλο σε μια κατάληψη στο Φάρεμποργκ. Εκτός από λιώμα ήταν και άφραγκος και τελικά κατάλαβα πως όσο και αν τον ταρακουνούσα δεν υπήρχε περίπτωση να πάρω απ' αυτόν ούτε μία κορόνα. Του είπα πως έτσι και ξαναπλησιάσει τη Μαρία θα του χώσω μία που θα κολλήσει η μύτη του στον εγκέφαλο. Για να είμαι ειλικρινής, δεν νομίζω ότι του είχε απομείνει τίποτε από μύτη ή από εγκέφαλο. Εντέλει, ξαναπήγα στον Χόφμαν, του είπα ότι ο Γάλλος βρήκε τα λεφτά, του έδωσα δεκατρείς χιλιάδες κορόνες και του είπα τέρμα τώρα το κυνήγι της κοπέλας, εντάξει;

Δεν ξέρω αν η Μαρία έκανε χρήση όσο ήταν μαζί με τον φίλο της, αν ήταν απ' αυτές που ψάχνουν τρόπους να είναι υποτακτικές, αλλά τώρα φαινόταν τελείως καθαρή, επιτέλους. Δούλευε σε ένα μικρό σουπερμάρκετ και την τσέκαρα κάθε τόσο, ώστε να είμαι σίγουρος ότι ήταν εντάξει και ότι δεν είχε εμφανιστεί ο φίλος της για να της κάνει πάλι τη ζωή ρημαδιό. Φυσικά, φρόντιζα πάντα να μη με βλέπει. Στεκόμουν απέξω, στο σκοτάδι, κοιτώντας μέσα στο φωτισμένο μαγαζί, και την παρακολουθούσα όπως καθόταν στο ταμείο βάζοντας φώνια σε σακούλες και δείχνοντας μια από τις άλλες κοπέλες όταν ένας πελάτης ρωτούσε κάτι. Υποθέτω πως κάθε τόσο όλοι αισθανόμαστε την ανάγκη να νιώσουμε ότι

ανταποκρινόμαστε στις προσδοκίες των γονιών μας. Δεν ξέρω τι θα περίμενε ο πατέρας μου από μένα – προφανώς έχει να κάνει με τη μάνα μου. Η μητέρα μου πάντοτε φρόντιζε τους άλλους αντί να κοιτάει τον εαυτό της και εγώ πρέπει να το έβλεπα αυτό ως πρότυπο κάποτε. Ένας Θεός ξέρει. Όπως και να 'χει, δεν είχα και τι να τα κάνω τόσα λεφτά που έβγαζα από τον Χόφμαν. Οπότε τι έγινε αν μοίρασα ένα καλό χαρτί σ' ένα κορίτσι που της είχε πέσει τόσο άσχημο φύλλο στην παρτίδα;

Τέλος πάντων. Για να συνοψίσουμε: Δεν είμαι καλός στην αργή οδήγηση, παραείμαι μαλακός χαρακτήρας, ερωτεύομαι εύκολα, ξεφεύγω τελείως όταν θυμώνω και είμαι σκράπας στην αριθμητική. Έχω διαβάσει αρκετά, αλλά δεν ξέρω πολλά πράγματα και σίγουρα τίποτε που να χρησιμεύει σε κάτι. Όσο για το πώς γράφω, ένα θα πω: Οι σταλακτίτες μεγαλώνουν πιο γρήγορα.

Οπότε τι στην ευχή με ήθελε εμένα ένας άνθρωπος σαν τον Ντάνιελ Χόφμαν;

Η απάντηση είναι –όπως θα έχετε ίσως καταλάβει ήδη– ότι με ήθελε για να καθαρίζω.

Δεν χρειάζεται να οδηγώ, σκοτώνω κυρίως άτομα που τους αξίζει και τα νούμερα δεν είναι τόσο πολλά, που να μην μπορώ να κρατήσω λογαριασμό. Όχι τώρα πια όμως.

Γιατί έχω να λογαριάσω δύο πράγματα.

Καταρχήν, αυτό που μετράει από την πρώτη μέρα: Πότε ακριβώς φτάνεις στο σημείο που ξέρεις πάρα πολλά για το αφεντικό σου και το αφεντικό αρχίζει να ανησυχεί; Και τότε καταλαβαίνεις ότι αρχίζει να σκέφτεται μήπως πρέπει να καθαρίσει αυτόν που καθαρίζει; Έτσι όπως κάνουν οι μαύρες χήρες. Όχι πως ξέρω πολλά από αραχνολογία ή όπως αλλιώς το λένε, αλλά νομίζω ότι η θηλυκιά αράχνη αφήνει αρχικά το αρσενικό, που είναι πολύ μικρότερο απ' αυτή σε μέγεθος, να την πηδήξει. Μετά, αφού τελειώσει το αρσενικό και δεν το χρειάζεται άλλο, η θηλυκιά αράχνη το τρώει. Στο *Βασίλειο των ζώων 4: Έντομα και αρθρόποδα*, στην Εθνική Βιβλιοθήκη Ντάιχμαν, υπάρχει φωτογραφία μιας μαύρης χήρας, όπου φαίνεται ένα κομμένο μυζητικό μόριο, που είναι κάτι ανάλογο με ψωλή αράχνης, να κρέμεται από το στόμα της. Και στην κοιλιά της θηλυκιάς φαίνεται καθαρά το κατακόκκινο σημάδι σε σχήμα κλεψύδρας. Και η άμμος στην κλεψύδρα τρέχει, κακόμοιρε, ερωτιάρη αραχνούλη, και πρέπει να τηρείς τον χρόνο επίσκεψης που σου παραχωρήθηκε. Ή, για να είμαστε πιο ακριβείς, να ξέρεις πότε ακριβώς λήγει το επισκεπτήριο. Και τότε να τσακιστείς να φύγεις, ό,τι και να γίνει, έστω και με κάνα δυο σφαίρες στα πλευρά ή ό,τι άλλο – να φύγεις μακριά είναι το θέμα, τίποτε άλλο δεν σε σώνει.

Εγώ έτσι το βλέπω. Κάνε ό,τι είναι να κάνεις, αλλά μη γίνεσαι κολλητός.

Γι' αυτό και με έζωσαν τα φίδια με την καινούργια δουλειά που μου έδωσε ο Χόφμαν.

Ήθελε να καθαρίσω τη γυναίκα του.

[Ένα μεθυστικό κοκτέιλ: αίμα, εκδίκηση και ένας «ασυνήθιστος» δολοφόνος.] INDEPENDENT

ΕΝΑΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Ούλαφ Γιόχανσεν: Πληρωμένος δολοφόνος που δεν αντέχει τα ναρκωτικά, δεν έχει κανένα ταλέντο στις ληστείες, δεν μπορεί με τίποτα να χρησιμοποιήσει αυτοκίνητο για να διαφύγει –πάντα κάτι γίνεται και τον καταλαβαίνουν– και δεν μπορεί να σχετιστεί με πόρνες, γιατί πολύ απλά τις ερωτεύεται. Ζει μόνος του σε ένα μικρό διαμέρισμα στο Όσλο και του αρέσουν πολύ οι ιστορίες. Η ζωή του όλη θα ανατραπεί όταν το αφεντικό του θα του αναθέσει να σκοτώσει τη σύζυγό του.

ΜΙΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κορίνα Χόφμαν: Πανέμορφη ξανθιά με βάδισμα αιλουροειδούς, που έχει μάθει πάντα να κερδίζει.

ΠΟΛΛΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τι θα συμβεί όταν ο Ούλαφ ερωτευτεί το υποψήφιο θύμα του;

[Οι καλύτερες σκηνές δράσης της σύγχρονης αστυνομικής λογοτεχνίας.] NPR

[Ένα μυθιστόρημα ωδή στο αφηγηματικό στιλ του κλασικού hard-boiled αστυνομικού αλλά με αναφορές στις ταινίες του Ταραντίνο [...] που ικανοποιεί πλήρως τον αναγνώστη και που μας θυμίζει τις λογοτεχνικές αρετές ενός άδικα υποτιμημένου είδους.] DAGSAVISEN

ΝΟΥΜΕΡΟ ΕΝΑ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 25 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ISBN 978-618-03-0011-6

9 786180 300116

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80011

APPLICATION
ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ NOIR
(ΜΟΝΟ ΓΙΑ IPAD)